

Mediekritikkens røde pille En introduktion til Jean Baudrillards "The Precession of Simulacra"

Timme Bisgaard Munk

MedieKultur 2016, 135-145

Published by SMID | Society of Media researchers In Denmark | www.smid.dk

The online version of this text can be found open access at www.mediekultur.dk

Teksten "The Precession of The Simulacra" er trykt som et af kapitlerne i bogen *Simulacra and Simulation* (Baudrillard 1994). Bogen fik sit folkelige gennembrud i science fiction-filmen *The Matrix* fra 1999. Det er nemlig den bog, hovedpersonen Neo læser, da han finder ud af, at han lever med en falsk bevidsthed i en computerskabt simulation. Med den nye erkendelse bryder han ud af simulationen ved at sluge en rød pille. Han ville derimod være blevet tilbage i computersimulationen, hvis han spiste en blå pille.

Neo er ikke alene i sin oplevelse af, at samfundet er styret af simulationer. Det er nemlig denne følelse af uvirkelighed og simulering, Jean Baudrillard prøver at indfange og kritisere i sin berømte og centrale tekst (Baudrillard 1983). For hvad sker der med et samfund som vores, når adgang til virkeligheden er forsvundet, og vi lever i en absolut simulation? Hvordan skete det og hvorfor? I teksten prøver Jean Baudrillard at komme med en mediekritisk rød pille til Neo og alle os andre foran fjernsynets realityshows, på evig jagt efter Facebook-likes eller i gang med at tage endnu et iscenesat, kunstigt familiefoto til Instagram.

Truman-syndromet som simulation og samtidsdiagnose

Hundredvis af patienter fra alle dele af kloden er netop nu ramt af en ny psykiatrisk diagnose, som vokser i styrke og omfang. Ifølge førende psykiatere lider flere og flere af et såkaldt Truman-syndrom (Fusar-Poli, Howes et al 2008, Mishara and Fusar-poli 2013). Syndromet har fået sit navn efter Peter Weirs film *The Truman Show* fra 1998. The Truman

Show handler om manden Truman Burbank, der som ufrivillig og uvidende hovedperson i et realityshow på tv har været overvåget af kameraer døgnet rundt siden sin fødsel. Han lever i en kæmpestor fiktiv modelverden, hvor alle i hans omgangskreds er skuespillere.

De patienter, der lider af denne psykiatriske diagnose, er sikre på, at deres liv hemmeligt optages til et realityshow (Fusar-Poli, Howes et al 2008). Altså at alle mennesker, de omgås, spiller en rolle, efter et skjult bagvedliggende manuskript. Her mistænker patienten samfundet som helhed for at være et altomfattende realityshow. Først i sammenbruddet ser man den bagvedliggende struktur. Det gælder også for psykiske afvigelser og diagnoser. Her ser vi i det individuelle sammenbrud de skjulte symptomer på samfundets fælles grundkonflikter og strukturer.

I Truman-syndromet har vi så i Baudrillards forstand en medieskabt simulation, hvor simulationen tydeligvis har skabt sin egen virkelighed og sågar vanvid. Den nye diagnose er derfor et illustrativt eksempel på det centrale budskab og præmis i Jean Baudrillards berømte tekst om, hvordan modellerne blev mere virkelige og vanvittige end den virkelighed, de skulle efterligne (Baudrillard 1983). Modellerne skaber så at sige deres egen virkelighed som et gigantisk Truman-show, der er mere virkeligt end virkeligheden. Overalt ses mange andre tegn og eksempler på, at modellernes konformitet og krav har erstattet virkelighedens legitimitet, lige fra den falske forstadsidyl i *The Truman Show* til den iscenesatte "lykkefyldte" socialitet på de sociale medier.

Når kortet kommer til at dække hele det land, det skulle kortlægge

Ifølge Baudrillards tekst får de kraftfulde modeller af virkeligheden en større og større magt med teknologiens voksende evne til at skabe dem. De reproduktive medieteknologier er gået amok i modelbyggerier. Oprindeligt købte forbrugerne eksempelvis musik for at bevare live-oplevelsen fra koncerten. Nu i den postmoderne bevidsthedstilstand forventer de, at live-oplevelsen lever op til den iscenesatte og kunstige studielyd. Model-lyden er blevet det ideal, den virkelige lyd skal leve op til. Vi lever nu i en hyper-realtet, hvor kopien ikke længere har en original, og hvor forskellen mellem virkelighed og repræsentation er imploderet (Baudrillard 1983). Disse modeller bliver som geografiske kort, der fylder og erstatter det land, de skal beskrive og kortlægge. Det betyder, at samfundet igennem en medierevolution taber en fælles reference til noget virkeligt. Det er dette tab af virkelighed og reference, som samles i en historiseret tabsproces i fire fortløbende trin.

Baudrillard og begrebets idehistorie

Det var ikke Baudrillard, der opfandt begreberne simulacra og simulation. Det var dog ham, der gav begreberne den plads i medieteorien, de har i dag. Kritikken af repræsentationens magi, farlighed og magt er en klassisk problemstilling i den vestlige verden. Helt tilbage

til Platons objektivisme (Platon 2014) og det gammeltestamentlige billedforbud (Dalgaard 2006). Tabserfaringen er også tidligere behandlet i den kritiske medieteorier som kulturindustriens massebedrag hos Adorno og Horkheimer (Horkheimer 1993) og som et tab af auraen i reproduktionens tidsalder hos Walter Benjamin (Benjamin 2004). Baudrillards semiologiske ideologikritik er også inspireret af Ronald Barthes' mytologier (Barthes 1996), hvor de i Barthes' semiologiske modeller naturaliseres, så simulationerne fremstår som natur. Baudrillards nye bidrag er, at han ser tabet semiologisk i forlængelse af Walter Benjamins reproduktionsproblematik, men langt mere radikalt end Adorno og Horkheimer, fordi tabet er absolut epistemologisk og ontologisk frem for blot en ideologisk fremmedgørelse, som kan kureres (Horkheimer 1993). Her er altså ingen kur og behandling for den falske bevidsthed i finkulturens æstetik eller kulturkritikkens oplysning. Blot melankoli og fatalisme er tilbage, for nu er selve virkeligheden forsvundet for evigt.

Spindet af simulationer, der kommer længere og længere væk fra referenten

Historiens eneste tilbageværende drivkraft er hos Jean Baudrillard simulationens spind i forhold til referenten, hvor endemålet er den absolutte afvikling af referenten i en ny absolut relationel hyper-realitet. Simulacra er navnet for de enkelte modeller uden reference til virkeligheden. Det er den repræsentation, som fremstår som noget andet uden at have dets sande egenskaber eller essens, mens simulationer og simuleringen er de mere og mere omfattende efterligninger af processer, strukturer og systemer over tid.

Tegnets reference og langsomme løsrivning fra virkeligheden over tid fremstiller Baudrillard i følgende fire sekventielle faser, tydeligvis inspireret af Walter Benjamins blik på tabet af aura som funktion af reproduktionsteknologiens udvikling (Benjamin 2004).

1. Den første fase er den troværdige kopi, hvor tegnet efterligner virkeligheden naivt.
2. Den anden fase er den falske karikatur af virkeligheden, hvor tegnet karikerer virkeligheden.
3. Den tredje fase er den falske efterligning af en ikke-eksisterende virkelighed, som om der findes en virkelighed bag fremstillingen. Det gør der ikke, men det lader tegnet som om.
4. Den fjerde fase er den rene simulation, hvor simulacra-rummet ikke har nogen reference til nogen som helst virkelighed. Det har skabt sin egen totalitet som et lukket system af forskelle mellem de forskellige simulacra. Modellen har overtaget magten og hele virkeligheden. Det har skabt sin egen altomfattende falske hyper-virkelighed. Truman-showet er blevet vores "virkelighed" og reference.

Virkeligheden er ikke væk. Det føles bare sådan

Teksten er på en og samme tid ufattelig banal, konspiratorisk og paranoid – en slags naiv The Truman Show-læsning – og ufattelig kompleks og nytænkende i en opmærksom semiologisk, medieteoretisk læsning af samme. For at forstå tekstens dybde må den sættes i denne rette medieteoretiske sammenhæng. Hvad der umiddelbart virker som vås og vanvid, er indsigtsfuldt, når man læser efter. Pointen er, at de mange profetier ikke skal forstås bogstaveligt, men mere læses allegorisk-fænomenologisk som beskrivelse af, hvordan det føles at leve i den postmoderne medieverden, mere end hvordan det er (Kellner 1989). Det fænomenologiske udtrykkes i dramatiske og bombastiske ontologiske og epistemologiske dommedagsprofetier og generaliseringer, men er blot oplevede følelser og fælles sansninger, som vi kender fra den klassiske kulturkritiske essayist Slavoj Žižek (Žižek 2009) som en anden ekstrem og beslægtet samtidsdiagnostiker.

Når målet er at finde den mest radikale kritik af kapitalismen

Som en anden af Frankrigs store sociologer Pierre Bourdieu (Nordquist 1997) startede Baudrillards forfatterskab som en klassisk kulturmarxistisk kritik af kapitalismen (Baudrillard 1981, Baudrillard 1999). Han bliver dog modsat Pierre Bourdieu hurtigt klar over, at en egentlig kritik af kapitalismen kræver et radikalt opgør i teori og praksis med det grundlæggende fokus på produktion og traditionelle udvekslingsformer i den eksisterende marxistiske teori. For i en klassisk kritik af kapitalismen kommer man til at spejle den, og dermed er man stadig fanget og ikke radikal nok i opposition og kritik. En spejl-pointe og -problematik, som også blev titlen på en af hans første opgør med marxismen, nemlig bogen *Produktionens Spejl* (Baudrillard 1975). For at komme med et sandt alternativ og finde den mest radikale kritik skulle man modigt brydes med den traditionelle sociologiske samfundskritik i form og indhold. Selve bytterelationen i kapitalismen skulle gentænkes med inspiration fra primitive symbolske former for gaveudveksling på baggrund af Marcel Mauss' antropologi (Baudrillard 1993).

Den symbolske udveksling og døden i kamp mod simulationerne

Teksten er et uddrag af Baudrillards epokale hovedværk *Den Symbolske Udveksling og Døden* (Baudrillard 1993). Her prøver Jean Baudrillard modigt at udvikle en postmarxistisk, postproduktivistisk kritisk teori og mediekritik. I hans optik bliver det en samlet semiologisk forståelse af samfundet som en kode, der skaber en model, frem for et produktionsforhold af produktive kræfter i klassisk marxistisk forstand. Samtidig bliver Saussures opfattelse af betydning som et internt spil af negationer og relationelle forskelle generaliseret som et samlet poststrukturalistisk kritisk blik på kapitalismen (Genesko 1994, Gottdiener 1995). Målet er en samfundsteori og samfundskritik, der placerer tegnet, koden og modellen som samfundets egentlige drivkraft og politiske kampplads (Genesko 1994). De erstatter produk-

tivkræfterne, fordi vi har bevæget os fra produktion til information som samfundets raison d'être fra "the mode of production to the mode of the code" (Kellner 1989, Kellner 1994).

Opgøret med Enzensberger

Baudrillards medieteori er en kritik af Hans Magnus Enzensbergers marxistiske medieteori, der udvikles i essayet "Constituents of a Theory of the Media" (Enzensberger, Grimm et al. 1982). Her oversættes den klassiske marxistiske produktivisme meget håndfast til mediernes virkelighed, hvor medieproblematikken reduceres til et spørgsmål om ejerskabet og dialogiske muligheder som demokratisk effektivitet. Og jo mere demokratisk ejerskab og jo mere dialog, jo bedre. Et meget reduktivt og uoriginalt blik, hvor medier reduceres og konceptualiseres som alle andre ressourcer eller redskaber i klassekampen i et postuleret hierarki, og hvor dialogiske medier er bedre og mere socialistiske end de traditionelle envejskommunikerende massemedier. Her overser Hans Magnus Enzensberger ifølge Jean Baudrillard, at kodens magt er større og mere subtil end beskrevet i hans naive dogmatiske, marxistiske kapital-logiske analyse (Baudrillard 1983, Baudrillard 1998).

En medieteori om samfundet som medium

Baudrillards relevans og aktualitet for medievidenskab er, at han som medieteoretikerne Harold Innis (Innis and Carey 2004, Innis 2007, Innis and Watson 2008) og Marshall McLuhan (McLuhan 1962, McLuhan 2001) ser hele samfundet og den historiske udvikling fra en altomfattende medieteoretisk synsvinkel. Han er medieteoretiker med stort M, og alt andet er afledt af medierne. Andre medieteoretikere som Luhmann (Luhmann 2000) og Bourdieu (Bourdieu and Ferguson 1999, Benson 2005) ser blot medierne som enten et subsystem underlagt en generel systemteoretisk signaliserende biologisme eller blot endnu et felt i et generel-hegemonisk system af undertrykkelse afledt af produktionsforholdene. Medierne spiller her en afledt birolle, hvor Baudrillard lader dem spille hovedrollen i sin semiologiske imperialism og i sit historiesyn. Det er altså forskellen på en medieteori om samfundet som medium frem for medierne som et medium for en samfundsteori.

Fanget i et ingenmandsland mellem litteratur og mediefilosofi

Med denne epokale tekst om simulation blev den postmoderne medieteori født som en vild litterærinspireret postmarxistisk, postproduktivistisk samfundsteori og -kritik. For som Baudrillard hånligt udtaler om hele Bourdieus samlede forfatterskab og den traditionelle marxistiske kulturkritik: Hvorfor dog skabe det selvindlysende? (Gane, 2002, p.63) Nej, vel. Og så skabte han bevidst en delvist selvmodsigende medieteori, der med en poetisk, profetisk patos kommer med den ene dunkle udmelding efter den anden. Teksten placerer sig som resten af forfatterskabet i et ingenmandsland mellem litteratur og abstrakt filosofi, hvor

den hverken er æstetisk nok til at være god litteratur eller gennemtænkt nok til at være god filosofi. Det betyder, at teksten er i et selvvalgt dobbelt eksil og meget svær at kritisere, fordi den falder mellem to sprogspil. Det er derfor en tekst og en teori, som taler fra en mystisk blind og alligevel alvidende vinkel. Naturligvis som en meget bevidst postmoderne pointe og ud fra et ønske om også at gøre oprør med den skelnen og disse sprogspils snævre rammer for erkendelse. Stilistisk bruges de empiriske eksempler derfor blot som anekdoter til at illustrere de løst koblede teoretiske pointer og udsigelser. Desuden mangler der konsistens og stringens på tværs af forfatterskabets forskellige teorier og tekster om mediernes rolle. Hver tekst taler for sig selv i mange forskellige retninger, hvor hans hovedværk om døden og den symbolske udveksling (Baudrillard 1993) er et egentligt forsøg på at opbygge et egentligt teoriapparat, som en del af hovedværkets samlede postmarxistiske, kritiske projekt.

Marshall McLuhans franske fætter

Inspirationen er tydeligvis den canadiske medieforsker Marshall McLuhan i både form og indhold (McLuhan 1962, McLuhan 2001, Genosko 2002). Fra Marshall McLuhan tager Baudrillard den essayistiske litterære form, hvor anekdoter afløser analyser, og hvor patetiske spidsformuleringer er medieteorier i sig selv (Kellner 1989, Kellner 1994, Genosko 2002). Jean Baudrillard er med inspiration fra McLuhan mediefornalist og funktionalist, hvor mediernes indhold reduceres til deres form og funktion. Mediernes funktion med Marshall McLuhans berømte dictum: *The Medium Is The Message*. Mediernes betydning er udelukkende et spørgsmål om deres effekt som semiologisk kode og model (Genosko 1994, Genosko 2002). Denne mediefornalisme og mediefunktionalisme kombineres med en medieessentialisme i teksten (Kellner 1989, Kellner 1994). Altså at et medie som for eksempel tv har en bestemt essentiel effekt, uafhængigt af hvad der sendes til hvem, hvorfor, hvordan og til hvilket brug. Tv-mediet såvel som andre medier har udelukkende en eneste essentiel semiologisk rolle som simulation, og de er bestemt af deres teknologi som envejsmassemedier. Her er hverken brug eller plads til empiriske undersøgelser af, hvordan medierne faktisk bruges, fordi virkeligheden og teksten er konstrueret som en absolut og meget abstrakt teori uden behov for empirisk belæg.

Den dunkle semiologiske idealisme

Bag medieessentialismen gemmer sig en dunkel, irrationel semiologisk idealisme (Kellner 1987), hvor tegnene lever deres eget liv med deres eget uforklarlige mål og reproduktion for deres egen reproduktions skyld. Hvorfor og hvad der skaber denne semiologiske reproduktion af tegn og driver historien frem, forbliver uforklaret (Kellner 1989). Tilbage står blot, at mennesket og medieforbrugeren er reduceret til at være kønsorganer for mediernes reproduktion af tegn, som bierne er det for blomsterne. For kun tegnet og den uendelige semiosis er historien såvel som simulationens indre mytiske teleologiske drivkraft (Kellner

1987). Det skaber et nært slægtskab med en anden poststrukturalist medieteoritiker Paul Virilio; medierne i hans teori følger samme mønstre, men udvikler sig blot mod større og større synslyst (Virilio 1989) med stadig højere og højere hastighed af uforklarlige grunde (Virilio 2006). Hvad, der driver denne udvikling ud over teknologien, forbliver også dunkelt, som en evig acceleration (Armitage 2000). Den semiologiske idealisme hos Baudrillard er altså nært beslægtet med den dromologiske determinisme hos Paul Virilio (Armitage 2000).

Historien som mediehistorie

Tekstens historiesyn er direkte inspireret af McLuhan (Genosko 2002) og indirekte af den store canadiske medieteoritiker Harold Innis (Innis and Carey 2004, Innis 2007, Innis and Watson 2008), som var den bagvedliggende inspiration for Marshall McLuhan (Genosko 2002). Præmissen er hvert medie sin tidsalder, hvor mediet skaber epoken. Tematisk ligger inspirationen her i historiseringen af medier i forskellige distinkte medieteknologiske historiske faser, hvor forskellige generelle træk ved mediet former samfundet, dets brug og de sociale relationer (McLuhan 1962, McLuhan 2001, Genosko 2002). Hos McLuhan spiller trykpressen og tv-mediet således en afgørende rolle i forskellige historiske faser eller mediegalakser med McLuhans egen formulering. Hos Innis er mediernes historiske betydning i forskellige samfundsformationer afhængige af deres funktion og form som tid eller sted-bundne medier (Innis and Carey 2004, Innis 2007, Innis and Watson 2008). Det genfinder vi hos Jean Baudrillard, hvor tegnets forhold til dets referent bliver defineret som de tre distinkte historiske perioder (Baudrillard 1983). Altså kombineres McLuhans epokale medieteoritiske historiesyn med en historisering af forskellige teoretiske præmisser i Saussures semiologi (Genosko 1994, Gottdiener 1995) som distinkte semiologiske, epokale historiske faser, hvor den sidste fase er det rene relationelle Saussurske tegn. Dette kan illustreres med denne simple model, med de tre historiske perioder som tre typer af simulacra.

Simulacra-ordnet efter historiske perioder

Før-moderne	Forfalskning	Virkeligheden	Tegnets 1. orden
Moderne	Produktion	Serien/ reproduktionen	Tegnets 2. og 3. orden
Postmoderne	Simulation	Koden/ modellen	Tegnets 4. orden

Figur 1: Orden af simulacra på skema

Medieteoriens nye aktualitet i algoritmens tidsalder

Man kan og skal være kritisk over for den noget flyvske og flere steder forvrøvlede medieteoritiker, men man skal også respektere Jean Baudrillard for hans mod og klarsyn. Han er en meget selvtænkende tænkner, som modsat mange andre ikke slår sig til tåls med at være en kedsommelig akademisk karriererytter og formidle andres ideer.

En udbredt kritik af Jean Baudrillards medieteorier er, at han implicit kun skulle forholde sig til fjernsynets betydning (Kellner 1987, Kellner 1989, Kellner 1994). Hans beskrivelse af medierne og mediebrugeren minder jo også om realityshowets passive tilskuere og indhold, lyder kritikken. Hans medieteorier er derfor blot en teoretisk formalistisk kulturkritik af tv-mediet, iklædt fransk filosofi og nogle ideologikritiske slogans. Hans teori om simulation skulle derfor ikke have nogen relevans i dag, nu den digitale medieforbruger er så langt mere medskabende og aktiv, end han beskriver. Intet kunne være en mere forfejlet kritik (Bishop 2013). Hans teori om modellen og koden er blevet endnu mere central og relevant i dag. Big data er det store, nye simulacra (Mayer-Schönberger and Cukier 2013, Kitchin 2014). Den algoritmiske drejning og automatiseringen gennem maskinlæringsalgoritmer påvirker flere og flere områder af vores liv i den nye datarevolution, hvor alting bliver dataficeret (Mayer-Schönberger and Cukier 2013). Ikke mindst på de sociale medier og på internettet, hvor computerens model og koder nu forudsiger og former den sociale virkelighed som aldrig før, fra likes til købsanbefalinger på Amazon. Koden skaber derfor ikke blot virkeligheden, den forudsiger fremtidens virkeligheder. Og samtidig giver denne digitalisering og dataficering af vores liv nye gigantiske muligheder for overvågning og social kontrol (Kitchin 2014). Det viser blot, at modellen og kodens magt tydeligvis vokser dag for dag. På de sociale medier er vi selv blevet produktet, som arbejder gratis for internetgiganterne i nye subtile udnyttelsesrelationer og -mekanismer styret af hemmelige algoritmer. For nylig prøvede Facebook til stor opstandelse at manipulere med brugernes newsfeed for at påvirke deres følelser (Kramer, Guillory et al. 2014). Disse forsøg på manipulation og udnyttelse af kodens magt bliver dog også mødt af modstrategier. For nylig prøvede en journalist bevidst at like alting i sin Facebook-strøm (Honan 2014). Målet var at udfordre den algoritmiske kode og model bag Facebooks reklameeksponeringer og spredning af indhold. Resultatet var, at Facebook ikke længere kunne profilere deres reklamer rigtigt, fordi alt og intet betød noget. Modellen af brugeren på Facebook mistede sin magt over virkelighedens bruger, da virkelighedens bruger tog kampen op mod kodens newsfeed og modellens beslutningsregler. Medieteoretisk og mediepolitisk er konflikten mellem mennesket og koden derfor mere central, politisk og konfliktfyldt end nogensinde før (Bostrom 2014, Kitchin 2014). Hvordan vi kritisk og politisk forholder os til disse algoritmiske modellens virkelighedsskabende effekter, kan Jean Baudrillards medieteorier hjælpe os med at forstå.

Jean Baudrillard som mediekritikkens røde pille

Jean Baudrillard indså og teoretiserede meget tidligt i postmoderniteten, hvordan simulationer og den algoritmiske kode er og bliver det altafgørende omdrejningspunkt i det datadrevne samfund (Mayer-Schönberger and Cukier 2013, Kitchin 2014). Teksten har derfor fornyet aktualitet, og modsat mange andre af postmodernismens teoretiske værker giver den kritiske redskaber til at forstå den aktuelle datarevolution, der muligvis kan opfattes som en ny aggressiv, prædiktiv hyper-realtitet, hvor ikke blot virkeligheden, men også fremtidens mulige virkelighed er styret af kodens algoritmer. Her er Jean Baudrillards

tekst stadig den eneste røde pille, vi kan spise, når verden mere og mere minder om en uhyggelig udgave af *The Matrix*. For lysten til at glemme og forkaste Baudrillards teori er måske blot kodens subtile forsøg på at skjule samfundets sande sygdomme, brudte løfter og simulationer. Jean Baudrillard giver os valget mellem den røde eller blå pille fra *The Matrix*. Som Matrix-modstanderen Morpheus siger til Neo i filmen, da han tilbyder ham pillerne: "You take the blue pill, the story ends. You wake up in your bed and believe whatever you want to believe. You take the red pill, you stay in wonderland, and I show you how deep the rabbit hole goes." Og Baudrillard valgte så at sluge den røde pille og hoppe ned i kaninhullet for at forstå uvirkelighedens virkelighed eller virkelighedens uvirkelighed.

Led Jean Baudrillard selv af Truman-syndromet?

Vi er nu i den fjerde fase og ser tilbage på, hvordan og hvorfor dette tab af virkelighed skete. Hvordan vi og Baudrillard så end kan det. Efter en læsning af Jean Baudrillards tekst kunne man polemisk stille følgende spørgsmål til teksten:

- Led Jean Baudrillard selv af Truman-syndromet? Medieteorien har jo mange lighedspunkter med diagnosen?
- Er Truman-syndromet som psykiatrisk diagnose det ultimative sandhedsbevis på løggen, som skal skjule, at resten af samfundet er en syg simulation. Altså at de syge er raske, og de raske er syge?
- Peger Truman-syndromet på Baudrillards evige relevans og evne til at se samfundets nye bagvedliggende struktur som simulationer, som ingen andre ser?
- Er Jean Baudrillard som Truman Burbank den eneste raske samtidsdiagnostiker i et sygt samfund, som kan se samfundets sygdom?
- Er Jean Baudrillards medieteorier vrøvl og selvmodsigelser fra A til Z, for hvis det er rigtigt, kan hverken han eller andre jo vide, om det er forkert eller rigtigt? For hvorfor skulle han som den eneste have privilegeret adgang til en autentisk virkelighed, som ingen andre i sin samtid kan se? (Kellner 1984)

Som alt i Baudrillards forfatterskab er svarene ikke entydige, og selvmodsigelserne står i kø. Ethvert svar er et nyt spørgsmål i en uendelig kæde af tegn og betydning, fordi kæden af betydning er uendelig og lukket om sig selv i sin egen selvreference. Teksten og disse spørgsmål er derfor også i sig selv simulationer. Sit eget simulacra som en slags science fiction i ordets bogstavelige betydning. Altså et spil på og om videnskabens uvirkelighed og modellering af samme.

Bibliograf

- Armitage, J. (2000). *Paul Virilio: From Modernism to Hypermodernism and Beyond*. SAGE Publications.
- Barthes, R. (1996). *Mytologier*. Kbh., Gyldendal.
- Baudrillard, J. (1975). *The mirror of production*. St. Louis, Telos.
- Baudrillard, J. (1981). *For a critique of the political economy of the sign*. St. Louis, Mo., Telos Press.
- Baudrillard, J. (1983). *Simulations*. New York, Semiotext e.
- Baudrillard, J. (1993). *Symbolic exchange and death*. London, Sage Publications.
- Baudrillard, J. (1994). *Simulacra and simulation*. Ann Arbor, The University of Michigan Press.
- Baudrillard, J. (1998). *The Ecstasy of communication*. New York, Semiotext(e).
- Baudrillard, J. (1999). *The system of objects*. London, Verso.
- Benjamin, W. (2004). *Kunstværket i dets tekniske reproducerbarheds tidsalder*. Medusa
- Benson, R. (2005). *Bourdieu and the Journalistic Field*. Wiley.
- Bishop, R. (2013). *Baudrillard Now: Current Perspectives in Baudrillard Studies*. Wiley.
- Bostrom, N. (2014). *Superintelligence: Paths, Dangers, Strategies*. Oxford University Press.
- Bourdieu, P. and P.P. Ferguson (1999). *On Television*. New Press.
- Dalgaard, J. (2006). *Billedforbudet*. Frederiksberg, Anis.
- Enzensberger, H.M., R. Grimm and B. Armstrong (1982). *Critical Essays: Hans Magnus Enzensberger*. Bloomsbury Academic.
- Fusar-Poli, Paolo, et al. 'Truman's signs and vulnerability to psychosis. *The British Journal of Psychiatry* 193.2 (2008): 168-168.
- Gane, M. (2002). *Baudrillard Live: Selected Interviews*. Taylor & Francis.
- Genosko, G. (1994). *Baudrillard and signs, signification ablaze*. London New York London, Routledge.
- Genosko, G. (1994). *Baudrillard and Signs: Signification Ablaze*. Routledge.
- Genosko, G. (2002). *McLuhan and Baudrillard: Masters of Implosion*. Taylor & Francis.
- Gottdiener, M. (1995). *Postmodern semiotics, material culture and the forms of postmodern life*. Cambridge, Blackwell.
- Honan, M. (2014) I Liked Everything I Saw on Facebook for Two Days. Here's What It Did to Me. *Wired*.
- Horkheimer, M. (1993). *Oplysningens dialektik: filosofiske fragmenter*. Kbh., Gyldendal.
- Innis, H.A. (2007). *Empire and Communications*. Rowman & Littlefield.
- Innis, H.A. and J.W. Carey (2004). *Changing Concepts of Time*. Rowman & Littlefield Publishers.
- Innis, H.A. and A.J. Watson (2008). *The Bias of Communication*. University of Toronto Press.
- Kellner, D. (1987). Baudrillard, Semiurgy and Death. *Theory, Culture & Society* 4(1): 125-146.
- Kellner, D. (1989). *Jean Baudrillard: From Marxism to Postmodernism and Beyond*. Stanford University Press.
- Kellner, D. M. (1994). *Baudrillard: A Critical Reader*. Wiley.
- Kitchin, R. (2014). *The Data Revolution: Big Data, Open Data, Data Infrastructures and Their Consequences*. SAGE Publications.
- Kramer, A.D.I., J.E. Guillory and J.T. Hancock (2014). "Experimental evidence of massive-scale emotional contagion through social networks." *Proceedings of the National Academy of Sciences* 111(24): 8788-8790.
- Luhmann, N. (2000). *The Reality of the Mass Media*. Stanford University Press.
- Mayer-Schönberger, V. and K. Cukier (2013). *Big Data: A Revolution that Will Transform how We Live, Work, and Think*. Houghton Mifflin Harcourt.
- McLuhan, M. (1962). *The Gutenberg Galaxy: The Making of Typographic Man*. University of Toronto Press, Scholarly Publishing Division.
- McLuhan, M. (2001). *Understanding Media: The Extensions of Man*. Routledge.

Article: Mediekritikkens røde pille

- Mishara, A.L. and P. Fusar-Poli (2013). The Phenomenology and Neurobiology of Delusion Formation During Psychosis Onset: Jaspers, Truman Symptoms, and Aberrant Saliency. *Schizophrenia Bulletin* 39(2): 278-286.
- Nordquist, J. (1997). *Pierre Bourdieu, a bibliography*. Santa Cruz, California: Reference and Research Services.
- Platon (2014). *Samlede værker i ny oversættelse. Bind 5*. København: Gyldendal.
- Virilio, P. (1989). *War and Cinema: The Logistics of Perception*. Verso.
- Virilio, P. (2006). *Speed and Politics*. Semiotext(e).
- Žižek, S. (2009). *First as tragedy, then as farce*. London, Verso.

Timme Bisgaard Munk, Ph.d.
Redaktør
Kommunikationsforum.dk
timme@kforum.dk